



# Viața Creștină

17 Noiembrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 44 (153)



[poienita.iasi.mmb.ro](http://poienita.iasi.mmb.ro)



[parohia.poienita@yahoo.ro](mailto:parohia.poienita@yahoo.ro)



[www.facebook.com/parohiapoienita](http://www.facebook.com/parohiapoienita)

## Evanghelia și Apostolul

În **Duminica a 26-a după Rusalii** se citește **Evanghelia** de la **Luca 12, 16-21** (*Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina*), și **Apostolul** din **Efeseni 5, 8-19**.

## Sinaxar

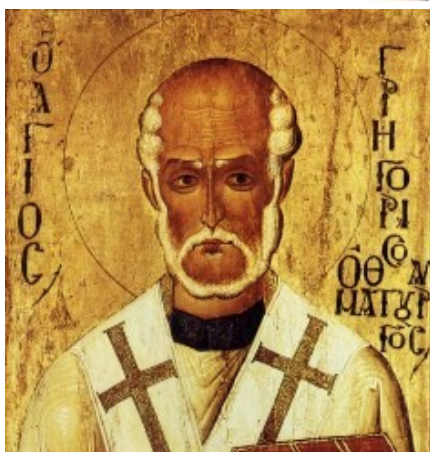
În această zi sărbătorim pe Sf. **Ier. Grigorie Taumaturgul**, episcopul Neocezareei și **Ghenadie**, patriarhul Constantinopolului; Sf. Cuvios **Lazăr Zugravul**

A început Postul Nașterii Domnului

## Să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe rele



Dumnezeu dă primilor oameni porunca postului (Facerea 2, 16-17)



**Sfântul Grigorie Taumaturgul** s-a născut într-o familie păgână din Nicsar (în Turcia de azi). A trăit în vremea împăratului Aurelian (270-275). Studiază retorica, latina și dreptul în orașul natal. Ajunge ucenicul lui Origen. Se convertește la creștinism, iar la botez își schimbă numele din *Teodor* în *Grigorie*. Este hirotonit episcop al Neocezareei Pontului, un scaun nou înființat. Datorită vieții sale, Dumnezeu l-a înzestrat pe Sfântul Grigorie cu darul facerii de minuni, și de aceea a primit și numele de *Taumaturgul* (*făcătorul de minuni/vindicătorul*). Părinții capadocieni din sec. IV l-au considerat a fi fondatorul Bisericii creștine din Capadocia. După ce a fost hirotonit episcop a convertit la creștinism pe toți locuitorii din Neocezareea. De remarcat că, înainte de ridicarea lui în funcția de episcop aici erau doar 17 creștini. Nu se cunoaște cu exactitate anul în care a murit (270 sau 271), însă, pe patul de moarte a spus: „Slavă lui Dumnezeu că numai 17 creștini am aflat când am venit aici episcop, iar acum, când merg la Domnul, atâția necredincioși rămân, câți credincioși am aflat întâi!”.

Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Și totuși, trebuie să **primim postul cu bucurie**, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizațiilor, mult poate face postul, mai ales când este însoțit de sora sa bună, care este **rugăciunea**. De aceea, Hristos a spus: Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post (Mat. 17, 21).

Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrășmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul, dimpotrivă, ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea duhovnicească. De ce dovadă a binefacerilor postului mai avem nevoie, atunci când știm că el luptă împotriva diavolului și ne izbăvește de robia păcatului?

Nu numai călugării cu viață îngerească sunt însoțiți de puterea postului, dar și unii mireni, care zboară pe aripile lui până la înălțimile cugetării sfinte.

Vă amintesc că cei doi mari prooroci ai Vechiului Testament, **Moise** și **Ilie**, cu toate că aveau mare îndrăzneală la Dumnezeu, prin virtuțile lor, posteau adesea, iar postul îi apropia de Dumnezeu.

Chiar și cu mult înainte de ei, la începuturile creației, atunci când Dumnezeu l-a plăsmuit pe om, i-a dat de îndată porunca să postească. Dacă Adam împlinea această poruncă, avea să se mântuiască: *Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!* (Facerea 2, 16-17). Aceasta nu era alta decât **porunca de a posti**. Dacă și în Paradis era nevoie de post, cu atât mai mult este nevoie în afara sa. Dacă înainte ca omul să fie rănit sufletește, postul era pentru el medicament, cu atât mai mult este medicament acum, când sufletul său este rănit de păcat.

Dacă înainte să înceapă războiul poftelor, era absolută nevoie de post, cu atât mai multă nevoie este acum, când suntem în război cu diavolul. Dacă Adam se supunea acestei porunci, nu ar mai fi auzit cuvintele: pământ ești și în pământ te vei întoarce (Facerea 3, 19). Pentru că Adam nu s-a supus, au urmat moartea, grijile, suferințele și o viață mai grea decât orice moarte.

Vedeți cum **Dumnezeu Se supără atunci când postul este disprețuit?** Și nu puteți să vă închipuiți cât Se bucură El când ținem post. Moartea a intrat în om pentru că a nesocotit postul și este scoasă din el prin post. Astfel s-a întâmplat și cu ninivitenii. (*continuare în pagina 2*)

(Sf. Ioan Gură de Aur)

# Să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe rele

continuare din pagina 1

Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând: „*Scoală-te și du-te în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fata Mea!*” (Iona 1, 1-2). După mai multe peripeții (Iona 1, 3-2, 11), Iona s-a dus la niniviteni și le-a spus că cetatea lor urma să fie distrusă: *Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă!* (Iona 3, 4). Când au auzit aceste cuvinte, oamenii din Ninive nu s-au arătat disprețuitori și indiferenți. Cu toții – bărbați, femei, stăpâni, robi, copii și bătrâni – au început să postească. Ba și pe animale le-au pus să postească. Iată de ce am spus mai înainte că de mâncarea multă și de băutura ar trebui să ne temem, nu de post: mâncarea și băutura au fost aproape să distrugă cetatea, pe când postul a izbăvit-o.

**Proorocul Daniel** a fost aruncat în groapa leilor, dar pentru că postise, a ieșit nevătămat, ca și cum ar fi fost aruncat între oi (Dan. 6, 16-23). Dar și **cei trei tineri**, care au postit la rândul lor, au fost aruncați în foc și au ieșit de

acolo cu trupurile luminoase și neatînse de flăcări (Dan. 3, 19-27). Dacă focul a fost adevărat, atunci cum de nu i-a ars pe acești oameni? Dacă trupurile lor erau adevărate, cum de nu au fost vătămate? Cum? Întrebă postul să-ți spună. El o să te lămurească în legătură cu această taină, pentru că taină este, cu adevărat, ca trupurile să fie date fiarelor sălbatice sau focului și să nu pățească nimic. Vezi ce luptă peste fire și apoi ce biruință peste fire?

**Adu-ți aminte mereu de puterea postului** și primește-l cu sufletul deschis, pentru că este nebulie curată să ne îndepărtăm de el, atunci când și de colții leilor ferește, și de foc scapă, și pe diavoli îi îndepărtează, potolind văpaia patimilor, liniștindu-ne gândul și aducându-ne alte și alte binefaceri.

„**Mi-e frică de post pentru că strică și slăbește trupul**”, poate că spui tu. Dar să știi că pe cât se strică materia omului, pe atât se înnoiește sufletul său (vezi 2 Cor. 4, 16). Pe de altă parte, dacă vrei să cercetezi bine lucrurile, vei vedea că postul are grijă de sănătatea trupului. Iar dacă nu crezi cuvintele mele, întreabă-i pe doctori, să-ți

zică ei mai bine. Aceștia spun că sănătatea este menținută prin cumpătare la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli, care distrug trupul.

Așadar, **să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe rele.** Mai văd oameni care înainte și după post se îmbuibă cu hrană și cu băutura, pierzând astfel folosul postului. Este ca și cum trupul nostru abia și-ar reveni dintr-o boală și când ar da să se ridice din pat, cineva l-ar lovi tare cu piciorul și l-ar îmbolnăvi și mai tare. Ceva asemănător se întâmplă și cu sufletul nostru atunci când înainte și după post nu suntem cumpătați.

Dar și **când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește.** Există primejdia ca ținând posturile rânduite de Biserică, să nu avem niciun folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor săraci; nu ne îmbățăm cu vin, dar ne îmbățăm cu poftă trupestă; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase. În felul acesta, pierdem folosul postului.

De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicească. Numai astfel vei aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vei avea mult folos. **(Sfântul Ioan Gură de Aur)**

## Leneș sau mândru?

Se spune că trăia cândva un tânăr care era leneș și mândru și dorea foarte mult să scape de una dintre aceste două boli. El s-a dus la duhovnic, s-a spovedit îndelung și apoi și-a exprimat dorința aceasta arzătoare, de a renunța la una din două: ori la lene, ori la mândrie.

Părintele se gândi un pic și îi zise:

- Fiule, află că leneșul îl cunoști după lucrarea sa, fiindcă el nu țipă niciodată așa: „*Sunt leneș! Ajută-mă să fac cutare lucru sau cutare faptă!*”. El pur și simplu nu face nimic! La fel și pe omul mândru n-ai să-l auzi vreodată cum spune: „*lertați-mă, știți, sunt cam mândru!*”. El pur și simplu face lucrările mândriei, care este boala lui.

Și apoi mai zise părintele:

- A recunoaște lenea din tine este ca și cum ai făcut deja primii pași spre hărnicie, după cum a recunoaște mândria din tine este primul pas spre a te apropia de smerenie și blândețe, de nejudicarea celui de lângă tine. **Cel mai bine este să te rogi!** Dumnezeu te va ajuta astfel să te cureți și de o patimă, și de alta. Iar o patimă, să știi, niciodată nu lucrează singură. Din prea multă lene se naște și mândria, căci lipsindu-ne de lucrările lui Dumnezeu, se așează în noi mândria... Și la fel, din prea multă mândrie se naște lenea, căci ai impresia despre tine că ești ceva sau cineva și te lenevești în ascultări și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. **Dacă vrei să alegi una din două, alege rugăciunea!**

Auzind acestea, copilul plecă spre casa lui mai îndreptat.

(Poveste adaptată după volumul *Nestemate Duhovnicești, vol I, Editura Cristimpuri, 2010*)

Sursa: [www.ortodoxia.md](http://www.ortodoxia.md)

## Războiul gândurilor între soacră și noră

Azi dimineață a venit o mamă cu fiul ei. A venit de mai multe ori și s-a plâns că îi este greu, că nu-și iubește nora. Iar eu i-am pus:

— *Nora e tânără și nu poate să înțeleagă că trebuie să își iubească soacra ca pe mama ei, dar tu ești deja în vârstă - tu, atunci, trebuie să te gândești la toate. Este după cele ale firii ca aici, pe pământ, în lumea aceasta, mama, după ce își căsătorește fiul, să înceapă să nu-și suporte nora, chiar de ar fi aceasta și înger. Pe dinafară totul este frumos, nimic nu se vede, dar nemulțumirea ei este lăuntrică. Nora nu știe această taină a vieții: că trebuie să se roage Domnului ca Să-i dea înger bun soacrei sale, iar ei Să-i dea putere să o iubească pe soacră ca pe mama ei - abia atunci bagă de seamă acest război lăuntric (al soacrei). Vedeți, fiecare război fizic începe mai întâi în cuget. Mai întâi oamenii nu se răbdă în cuget, mai apoi încep să se nimicească unul pe celălalt. Tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă pe baza cugetului...*

În mare măsură, această mamă nu putea deloc să înțeleagă ce-i spuneam. Vedeam că este foarte rănită, foarte întristată, și a trebuit să vorbesc a doua zi mai mult cu ea. Și i-am spus:

— *Înțelege, pricepe, nu încerca nimic mai mult! Dacă nora nu este bună, roagă-te Domnului să-i dea înger bun norei tale, și pe tine Domnul să nu te uite. Și roagă-L să-ți ia această povară a cugetului pe inimă - tot ce ai împotriva norei tale, și nu numai împotriva norei, ci și împotriva oricui te-a vătămat - Domnul să-ți dea putere să-i iubești pe toți! Dacă vei avea față de toți gânduri de pace, de liniște, pline de dragoste și bunățate, în scurt timp vei vedea cum se vor schimba cei din jurul tău. Și nora se va schimba. Știi că tu o bați în chip cumplit și neîncetat? Nu o bați fizic, dar tu nu poți s-o rabzi cu gândul, și atunci nu este pace și liniște în casă. Și nici bărbatul ei, fiul tău, nu are pace din pricina asta. Ostenește-te să o iubești. Anevoie este, da... Dar știi de ce n-o iubești pe nora ta?*

— Nu știu, spune ea.

— Pentru că ți-a luat fiul. Fiul nu mai este la tatăl și la mama lui, ca atunci când era mic. Stă în cele ale firii ca omul să se unească cu soția sa. Mama dorește să-și căsătorească fiul și se bucură că s-a căsătorit. Dar apoi suferă cel mai mult. De acum, fiul se întoarce mai mult spre soție, nu o mai întreabă pe mamă dacă-i este sete, dacă-i este foame, și astfel începe războiul gândurilor la mamă. Poți să faci asta la nesfârșit, și la sfârșitul sfârșiturilor vei vedea că nu ai realizat nimic. Încearcă ceea ce ți-am zis să faci și vei vedea că, în scurt timp, totul se va schimba.

(Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița)